Trzecie niebo

Podstawą rozważań będą słowa, które wypowiedział apostoł Paweł. Paweł to szczególna postać Nowego Testamentu. Najpierw jako Saul w wielkiej swojej gorliwości prześladował pierwotny Kościół Boży. Pan Jezus stanął na jego drodze, dał mu się poznać i odtąd Paweł stał się Jego żarliwym naśladowcą. Dzięki apostołowi Pawłowi możemy pogłębiać zrozumienie wielkich i ważnych nauk Słowa Bożego. Wyuczony w zakonie u nóg największego na owe czasy nauczyciela – Gamaliela, według zakonu faryzeusz, wykorzystuje zdobytą wiedzę i tłumaczy zawiłe wersety Starego Testamentu. Czy moglibyśmy dzisiaj zrozumieć chociażby Cienie Przybytku, gdyby znaczenia tych obrazów nie wyłożył apostoł Paweł w swoich listach? Dla nas jest on wzorem pokory, choćby dlatego, że pomimo niekwestionowanych osiągnięć, które zawarł w swoich listach, w jednym miejscu pisze o sobie, że jest najmniejszym z apostołów, nawet niegodnym tego miana.

Ojciec apostoła Pawła – z myślą o swoim dziecku – kupił za wielkie pieniądze obywatelstwo rzymskie, a za resztę majątku kształcił syna. Pomyślmy, co przeżywali rodzice Pawła w chwili, gdy im oznajmił, że pozostawia wszystko i odtąd chce jedynie głosić Chrystusa. Pan Bóg wynagrodził jednak wyrzeczenia apostoła i przyjął go za swojego syna. Od tego czasu chlubą apostoła Pawła stał się Pan Bóg i Jezus Chrystus: *„Skoro trzeba się chlubić, chociaż nie wypada – przejdę do wizji i objawień Pana. Znam człowieka wierzącego w Chrystusa, który przed czternastu laty – nie wiem czy fizycznie, czy też w duchu, Bóg to wie – został porwany aż do trzeciego nieba.”* – 2 Kor. 12:1-2 (NP).

Apostoł mówi tu o przeżytych wizjach i objawieniach, które są dowodem wielkiego wyróżnienia go przez Boga i świadczą o wiarygodności jego apostolstwa. Skoro apostoł był w zachwyceniu aż do trzeciego nieba, to należy wnosić, że musiało też istnieć pierwsze i drugie niebo.

O pierwszym niebie i ziemi wspomina apostoł Piotr: *„Także i pierwszemu światu nie przepuścił, ale Noego samoósmego, kaznodzieję sprawiedliwości, zachował, przywiódłszy potop na świat niepobożnych”* – 2 Piotra 2:5.

Pierwszy świat to okres od stworzenia aż do potopu (1656 lat). O tym pierwszym świecie pisze w swoim liście ap. Piotr: *„Dlatego on pierwszy świat wodą będąc zatopiony zginął”* – 2 Piotra 3:6.

Co zginęło w potopie? W potopie nie zginęła ziemia, ale porządek rzeczy, jaki panował wśród ludzi przed potopem.

W Biblii słowo „świat” w ogólnym ujęciu oznacza porządek lub układ rzeczy. Z tego punktu widzenia w Biblii wyraz „świat” użyty jest w odniesieniu do szeregu rzeczy, z którymi łączy się idea porządku.

1. Świat – jako wszechświat: *„A teraz ty mnie uwielbij, Ojcze, u siebie samego tą chwałą, którą miałem u ciebie, zanim świat powstał”* – Jan 17:5 (NP).

2. Świat – jako ziemia: *„Zaprawdę powiadam wam, gdziekolwiek na całym świecie będzie zwiastowana ta ewangelia* (...)*”* – Mat. 26:13 – (NP).

3. Świat – jako ludzka rodzina, rodzaj ludzki: *„Na świecie był, świat przezeń uczyniony jest, ale świat go nie poznał”* – Jan 1:10 (BGd); *„Oto baranek, który gładzi grzechy świata”* – Jan 1:29 (BGd).

4. Świat – jako porządek rzeczy: *„Nie miłujcie świata ani tych rzeczy, które są na świecie* (...) *Albowiem wszystko, co jest na świecie, jako pożądliwość ciała i pożądliwość oczu, i pycha żywota”* – 1 Jana 2:15 (BGd).

Drugi świat obejmuje okres od potopu do ustanowienia Królestwa Bożego i znajduje się pod ograniczoną władzą szatana. W Biblii okres ten jest różnie nazywany, np.: *„Teraźniejszy wiek zły”* (Gal. 1:4), *„Ten obecny świat”* (2 Tym. 4:10), *„Teraźniejsze niebo i ziemia”* (2 Piotra 3:7), *„Już dalej z wami mówić nie będę, albowiem idzie książę świata tego, a we mnie nic nie ma”* (Jan 14:30).

Trzeci świat jest porządkiem rzeczy, który zapanuje wśród ludzi pod Boskim zarządem jako Królestwo Boże i trwać będzie wiecznie: *„Ale Izrael zbawion będzie przez Pana zbawieniem wiecznem; nie zawstydzicie się, ani będziecie pohańbieni, aż na wieki wieczne.”* – Izaj. 45:17 (BGd); *„Przecież nie aniołom poddał ten przyszły świat.”* – Hebr. 2:5 (BGd); *„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka”* – 2 Piotra 3:13 (BGd).

PIERWSZY ŚWIAT

Był to okres od stworzenia do potopu. Od upadku człowieka był to zły porządek rzeczy, w którym ujawnił się błąd, grzech i śmierć. Nie był to jednak tak zły świat jak obecny, który w Biblii nazwany jest „wiekiem złym”. Już w pierwszym świecie grzech i degradacja zaczęły zataczać coraz szersze kręgi. Ludzkości przyszli z pomocą aniołowie. Plan podźwignięcia rodzaju ludzkiego nie powiódł się, a wręcz przeciwnie, sprowadził na ziemię jeszcze większy grzech.

Po potopie ziemia została rozdzielona: *„A Heberowi*

urodzili się dwaj synowie, jeden miał na imię Pelek, i za dni jego rozdzielona jest ziemia” – 1 Mojż. 10:25.

Pierwszy ludzki rząd był zorganizowany przez Nemroda, a więc też po potopie: *„Dlatego mówi się: dzielny myśliwy przed Panem jak Nemrod, a zaczątkiem jego królestwa był Babilon”* – 1 Mojż. 1:10.

Przed potopem nie było rządu, ani własności prywatnej, czy współzawodnictwa w interesach. Pismo Święte jednak podaje, że cała ziemia była zepsuta i dlatego Bóg zniszczył ją potopem. Zniszczeniu uległa nie literalna ziemia, ale porządek rzeczy, jaki wówczas istniał, gdzie ludźmi rządzili aniołowie, a na ziemi mieszkali Nefilimi. To wszystko zostało zniszczone w potopie.

DRUGI ŚWIAT

Wersety Pisma Świętego mówią, że jest to zły świat, gdzie szatan ma władzę. Pierwszy świat nie był podzielony na wieki, gdyż od upadku człowieka, aż do potopu Bóg nie zmieniał swojego stosunku do człowieka. Pan Bóg zostawił pierwszy świat pod rządami aniołów, chociaż Ablowi, Enochowi i Noemu okazał pewne względy (Hebr. 11 rozdział)

W drugim świecie Pan Bóg trzykrotnie zmieniał swój stosunek wobec ludzi, dlatego drugi świat dzieli się na trzy wieki:

- Wiek Patriarchów
- Wiek Żydowski
- Wiek Ewangelii.

W Wieku Patriarchów Pan Bóg zawiera przymierze z niektórymi mężami i ich rodzinami, wybranymi spośród wiernych Mu ludzi jak np. Abraham, Izaak, Jakub.

W Wieku Żydowskim Pan zawiera przymierze z całym narodem żydowskim.
W Wieku Ewangelii Bóg liczy się z duchowym Izraelem, naśladowcami Chrystusa.

WIEK PATRIARCHÓW.

Rozpoczął się od potopu, a zakończył wraz ze śmiercią Jakuba. Okres ten trwał 659 lat. Patriarcha to ojciec rodu. Dlatego, że Noe, Abraham, Izaak byli pierwszymi ojcami Izraela, okres ten nazywa się Wiekiem Patriarchów. W okresie tym Pan Bóg zawarł przymierze z Noem i jego potomkami i zapewnił, że nigdy więcej nie zniszczy ziemi potopem. Przymierze sięgające przyszłych wieków zawarł Pan Bóg z Abrahamem. *„I rzekł Pan do Abrama: Wynijdź z ziemi twej, i od rodziny twojej, i z domu ojca twego do ziemi, którąć pokażę. A uczynię cię w naród wielki, i będęć błogosławił, i uwielbię imię twoje, i będziesz błogosławieństwem. I będę błogosławił błogosławiącym tobie; a przeklinające cię przeklinać będę: i będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi. Tedy wyszedł Abram, jako mu rozkazał Pan. Poszedł też z nim i Lot. A było Abramowi siedmdziesiąt lat i pięć lat, gdy wyszedł z Haran. Wziął też Abram Saraj żonę swoją, i Lota, syna brata swego, i wszystką swą majętność, której nabyli, i dusze, których nabyli w Haranie, i wyszli, aby szli do ziemi Chananejskiej”* – 1 Mojż. 12:1-5.

W Wieku Patriarchów Pan Bóg dokonał następującego dzieła:

1. Przedstawił plan zbawienia ludzkości w Przymierzu Abrahamowym: „Jako gwiazdy i piasek” – duchowa i ziemska faza Królestwa.

2. Dostarczył szeregu typów i obrazów, które miały wyobrażać szczegóły Jego planu.
a) Abraham i jego trzy żony: Sara, Agar, Ketura – trzy przymierza.
b) Abraham, Lot i żona Lota – Małe Stadko, Wielkie Grono i klasa wtórej śmierci.
c) Powołanie Abrahama – powołanie Kościoła Wieku Ewangelii.
d) Zaślubiny Izaaka z Rebeką – zaślubiny Kościoła z Chrystusem.
e) Faraon, Józef i jego bracia – Bóg, Chrystus, Jego bracia i reszta ludzkości.
3. Wybrał pewne osoby na stanowiska książąt w okresie Tysiąclecia.
Pan Bóg uczynił to przez pozyskanie dla prawdy Abrahama, Izaaka, Jakuba, Józefa i innych.

Z chwilą śmierci Jakuba Pan Bóg przestał współdziałać z jednym patriarchą, a zaczął z narodem – dwunastoma pokoleniami Izraela: *„Oto wszystkie dwanaście pokoleń Izraela”* – 1 Mojż. 49:28.

WIEK ŻYDOWSKI

Rozpoczął się od śmierci Jakuba i trwał do śmierci Pana Jezusa (1845 lat). W okresie tym Pan Bóg działał na zasadzie przymierza zawartego tylko z Żydami. Naród izraelski jest narodem wybranym, do którego Pan Bóg kieruje swoje słowa.

Podczas Wieku Żydowskiego Pan Bóg zrealizował siedem podstawowych celów:

1. Objawienie Boskiego planu. Objawienie to było udzielane stopniowo i stanowi część Biblii zwanej Starym Testamentem. Jak podają historycy, spisywanie objawień Starego Testamentu rozpoczął Mojżesz ok. roku 1615 przed Chrystusem, a ukończył Malachiasz na 400 lat przed Chrystusem. Opisy te zawierają wiele szczegółów Boskiego planu pod postacią typów i figur. Wyzwolenie Izraela z niewoli egipskiej, jego podróż po puszczy, Namiot Zgromadzenia, a w nim liczne sprzęty, składanie ofiar, zarządzenia, święta – wszystko to wyobrażało rzeczy przyszłe.

2. Wybranie ludu, który miał stać na straży objawienia udzielonego w Wieku Żydowskim. Wyjaśnia to ap. Paweł mówiąc: *„Czym więc góruje Żyd? Albo co za pożytek z obrzezania? Wielki pod każdym względem. Przede wszystkim ten, że im zostały powierzone wyrocznie Boże”* – Rzym. 3:1-2. Zgodnie z tym wersetem, Stary Testament został oddany Żydom pod straż i opiekę. Była to jedna ze świętych misji Izraela. Dopóki byli wierni i ochraniali te pisma, Pan im błogosławił: *„Gdy wydobywano pieniądze przyniesione do świątyni Pańskiej, kapłan natknął się na księgę zakonu Pańskiego podanego za pośrednictwem Mojżesza. A gdy król usłyszał słowa zakonu, rozdarł swe szaty, a dworzaninowi królewskiemu wydał taki rozkaz: Idźcie, zaciągnijcie rady Pana o mnie i o pozostałych w Izraelu i Judzie, co do słów znalezionej księgi, gdyż wielki jest gniew Pana, jaki rozgorzał na nas za to, że nasi ojcowie nie przestrzegali nakazu Pańskiego i nie postępowali zgodnie ze wszystkim, co jest napisane w tej księdze”* – 2 Kron. 34:14, 21. Kiedy nadszedł czas zmiany Wieku Żydowskiego na Wiek Ewangelii, Izrael przekazał Kościołowi Stary Testament w całości. Fakt ten dowodzi, że to zamierzenie Wieku Żydowskiego zostało spełnione.

3. Wykazanie, że nikt z upadłego rodzaju ludzkiego nie może w sposób doskonały przestrzegać Boskich praw. Zatem żadna osoba nie może przez zachowanie tych praw osiągnąć żywota wiecznego, a w związku z tym wszyscy potrzebujemy Zbawiciela.*”Dlatego z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwiony przed nim żaden człowiek, gdyż przez zakon jest poznanie grzechu”* – Rzym. 3:20. *„Wiedząc wszakże, że człowiek zostaje usprawiedliwiony nie z uczynków zakonu, ale przez wiarę w Chrystusa Jezusa. I myśmy w Chrystusa Jezusa uwierzyli, abyśmy zostali usprawiedliwieni z wiary w Chrystusa, a nie z uczynków zakonu, ponieważ z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwiony żaden człowiek”* – Gal. 2:16. Niepowodzenia Izraela udowadniają, że człowiek niedoskonały nie może zachowywać doskonałego Prawa Bożego. I dlatego nie może osiągnąć życia przez zachowanie zakonu. Te powtarzające się niepowodzenia zrodziły u części Żydów tęsknotę za Zbawicielem, którego upatrywali w Mesjaszu.

4. Ukazanie doskonałego Jezusa wypełniającego zakon. Gdy nadszedł właściwy czas, Pan Bóg uczynił słowo Logos ludzkim ciałem: *„A to Słowo ciałem się stało i mieszkało między nami i widzieliśmy chwałę jego jako jednorodzonego od Ojca”* – Jan 1:14. Pan Jezus wypełniając zakon udowodnił doskonałość, taką jaką miał Adam przed zgrzeszeniem. Swoim życiem i ofiarniczą śmiercią Pan spłacił dług, jaki zaciągnął nasz praojciec Adam. *„Albowiem koniec zakonu jest Chrystus ku usprawiedliwieniu każdemu wierzącemu”* – Rzym. 10:4. W tym jest cała nasza nadzieja i źródło życia.

5. Pozyskanie ojców Starego Testamentu do pełnienia dzieła Wieku Tysiąclecia. Apostoł Paweł pisze o tym tak: *„Kobiety otrzymywały z powrotem swoich umarłych przez wskrzeszenie, inni zaś zostali zamęczeni na śmierć nie przyjąwszy uwolnienia, aby dostąpić lepszego zmartwychwstania”* – Hebr. 11:35.

6. Zebranie prawdziwego Izraela. Dzieło to Biblia określa jako żniwo wieku: *„Którego łopata jest w ręku jego, a wyczyści bojowisko swoje i zgromadzi pszenicę swoją do gumna, a plewy spali ogniem nieugaszonym”* – Mat. 3:12. Ziarno było siane i wzrastało przez cały Wiek Żydowski. Gdy zjawił się Chrystus głoszący Królestwo Boże, wrażliwi Żydzi przyjmowali je. Słowo to było dla nich sierpem, a Jezus i apostołowie – żeńcami. Dzieło pozyskiwania Żydów dla Boga przez Słowo Prawdy jest żniwem. W dniu zesłania ducha świętego dzieło to przybrało znacznie większe rozmiary. W trzy i pół roku później Słowo Prawdy przyjęli również Samarytanie.

7. Odłączenie i zniszczenie symbolicznych plew.

WIEK EWANGELII

W czasie Wieku Ewangelii Pan Bóg dał ludziom Ewangelię – radosną, wesołą nowinę o Chrystusie i Jego przyszłym królestwie.Celem działalności Boga w Wieku Ewangelii było:

1. Wybranie strażnika wyroczni Boskich. Tak jak w Wieku Żydowskim, narodowi żydowskiemu były powierzone tajemnice Boże, tak teraz w Wieku Ewangelii, duchowy Izrael stał się strażnikiem tych wyroczni: *„Tak niechaj każdy myśli o nas, jako o sługach Chrystusowych i szafarzach tajemnic Bożych. A od szafarzy tego właśnie się wymaga, aby każdy okazał się wiernym.”* – 1 Kor. 4:1-2. Pan przekazał duchowemu Izraelowi sprawowanie pieczy nad pismami Starego i Nowego Testamentu. Duchowy Izrael, wierni naśladowcy Pańscy w Wieku Ewangelii nie tylko z narażeniem życia pilnowali i przechowywali Biblię w wiekach średnich, ale też przetłumaczyli ją na setki różnych języków.

2. Przekazanie ksiąg Nowego Testamentu jako objaśnień Boskiego planu.

3. Wykazanie, że człowiek może być zbawiony przez Ewangelię, że Jezus Chrystus jest Zbawicielem świata.

4. Wybranie Kościoła, który miał stanowić królów i kapłanów w Wieku Tysiąclecia. Klasa Kościoła ma być zgromadzona ze wszystkich pokoleń ziemi: *„I śpiewali pieśń nową tej treści: godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego pokolenia, i języka, i ludu, i narodu”* – Obj. 5:9.

5. Zebranie pszenicy. Jest kilka przypowieści obrazujących prace żniwa Wieku Ewangelii: Mat. 13:24 – podo-

bieństwo o pszenicy i kąkolu; Obj. Jana 14:14 – żniwo ziemi. Tak jak w żniwie Wieku Żydowskiego, tak i w żniwie Wieku Ewangelii Pan Jezus i Jego naśladowcy są żniwiarzami: *„Podnieście oczy swoje i spójrzcie na pola, że są już dojrzałe do żniwa. Już żniwiarz odbiera zapłatę i zbiera plon na żywot wieczny, aby siewca i żniwiarz wspólnie się radowali”* – Jan 4:35.

6. Zebranie i związanie kąkolu w snopy i przygotowanie ku spaleniu.

7. Zapoczątkowanie powrotu łaski do narodu żydowskiego. *„Bo się stanie dnia onego, że szukać będę wszystkie narody, które przyciągną przeciwko Jeruzalemowi, abym je wytracił. I wyleję na dom Dawidowy, i na obywateli Jeruzalemskich ducha łaski i modlitw, a patrzyć będą na mię, którego przebodli; i płakać będą nad nim płaczem jako nad jednorodzonym; gorzko, mówię, płakać będą nad nim, jako gorzko płaczą nad pierworodnym”* – Zach. 12:9. Jednak Pan będzie walczył w obronie Izraela: *„I nie zakryję więcej oblicza mego przed nimi, gdyż wyleję ducha mojego na dom Izraelski, mówi panujący Pan”* – Ezech. 39:29.

TRZECI ŚWIAT

Okres ten podzielony jest na dwie części: Wiek Tysiąclecia i Wieki Przyszłe. Należy stwierdzić, że o ile na temat Wieku Tysiąclecia Pismo Święte podaje pewne informacje, tak stosunkowo niewiele objaśnień jest na temat Wieków Przyszłych.

WIEK TYSIĄCLECIA

To czas królowania Chrystusa wraz z Kościołem na ziemi.

„I widziałem trony i usiedli na nich ci, którym dano prawo sądu, widziałem też dusze tych, którzy zostali ścięci za to, że składali świadectwo o Jezusie i głosili Słowo Boże oraz tych, którzy nie oddali pokłonu zwierzęciu, ani posągowi jego i nie przyjęli znamienia na czoło i na rękę swoją. Ci ożyli i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat” – Obj. 20:4.

W ciągu Wieku Tysiąclecia nastąpi:
1. Uwolnienie ludzi z niewoli grzechu i śmierci.
2. Wywyższenie ojców Starego Testamentu do godności książąt po wszystkiej ziemi.

3. Zniszczenie królestwa szatana. Księga Objawienia podaje, że królestwa tego świata staną się królestwami Pana Jezusa.

4. Ukrócenie wszelkiego zła i nagrodzenie dobra.
5. Restytucja – powrót do takiej doskonałości, jaką miał człowiek na początku.

6. Udzielenie żywota wiecznego wszystkim wiernym: *„Tedy rzecze król tym, którzy będą po prawicy jego: Pójdźcie błogosławieni ojca mego, odziedziczcie królestwo wam zgotowane od założenia świata”* – Mat. 25:34.

WIEKI PRZYSZŁE

Trzecie niebo, które widział w swoim widzeniu apostoł Paweł, będzie trwało nieskończenie długo – na wieki wieczne.

> *„Ale Izrael zbawion będzie przez Pana zbawieniem wiecznem; nie zawstydzicie się, ani będziecie pohańbieni, aż na wieki wieczne”* – Izaj. 45:17.
>
> *„I nocy tam nie będzie i nie będą potrzebować tam świecy ani światłości słonecznej, bo je Pan Bóg oświeca i królować będą na wieki wieków”* – Obj. 22:5.

Apostoł Paweł pisze w 2 Kor. 12:4, że *„słyszał tajemnicze słowa, których człowiekowi nie godzi się powtarzać”*. Należy rozumieć, że tego, co apostoł widział i słyszał, nie do się wyrazić za pomocą ludzkiego języka. To stwierdzenie jest zgodne ze słowami Pana Jezusa: *„Jeżeli nie wierzycie, gdy wam mówię o rzeczach ziemskich, to jakoż uwierzycie, gdy będę wam mówił o rzeczach niebieskich”* – Jan 3:12. Są to słowa z rozmowy Pana Jezusa z Nikodemem. Nikodem zapytał Pana Jezusa, jakie warunki należy spełnić, aby wejść do Królestwa Bożego. Mistrz odrzekł, że aby stać się dzieckiem Bożym, należy narodzić się na nowo. Aby ułatwić Nikodemowi zrozumienie tej prawdy Jezus użył porównania ducha do wiatru – tak jak odczuwamy powiew wiatru, chociaż nie wiemy, skąd przychodzi i dokąd zdąża, tak doznajemy skutków działania ducha świętego. Pan Jezus wyraża żal, że ludzie nie przyjmują Jego świadectwa o sprawach tak prostych, jak te związane z koniecznością chrztu. Dlatego Pan Jezus stwierdza, że ludziom cielesnym jest bardzo trudno zrozumieć prawdy przyszłych wieków i chwałę Królestwa Bożego.

> *„Ale opowiadamy, jako napisano: Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało i na serce ludzkie nie wstąpiło, co nagotował Bóg tym, którzy go miłują”* – 1 Kor. 2:9.

Słowa te są cytatem z proroctwa Izaj. 64:4: *„Czego od wieków nie słyszano, ani to do uszów przychodziło; oko nie widziało Boga innego oprócz ciebie, co by tak uczynił temu, co nań oczekuje.”*

Wierni Wieku Ewangelii, podobnie jak apostoł Paweł są zachwyceni aż do trzeciego nieba. Ilustracją tego może być pewne wydarzenie ze Starego Testamentu mówiące o tym, że Kościół z tej strony zasłony oczyma

wiary widzi opisane na kartach Słowa Bożego przyszłe wieki szczęścia i radości.

„Potem wstąpił Mojżesz ze stepów Moabskich na górę Nebo, na szczyt Pizga, który jest na przeciw Jerycha i Pan pokazał mu całą ziemię i rzekł Pan do niego: to jest ziemia, którą poprzysiągłem Abrahamowi mówiąc: twojemu potomstwu dam ją. Pokazałem ci ją naocznie, ale do niej nie wejdziesz. I umarł tam Mojżesz, sługa Pana. A nikt nie zna po dziś dzień jego grobu” – 5 Mojż. 34:1-6.

My, podobnie jak Mojżesz stojący przy końcu swojego życia, stoimy przy końcu Wieku Ewangelii. Wypełniające się proroctwa biblijne wskazują, że nasza podróż ma się ku końcowi. Znajdujemy się tak jak Mojżesz na górze Pizga i patrząc przez lornetkę Słowa Bożego widzimy obraz chwały przyszłego wieku i błogosławieństw, jakie spłyną na ludzkość. Oczyma wiary widzimy błogosławieństwa, jakie otrzymają wszyscy ludzie w Wieku Tysiąclecia, jeśli tylko podporządkują się wymaganiom Bożego prawa: *„Wtedy otworzą się oczy ślepych, otworzą się też uszy głuchych. Wtedy chromy będzie skakał jak jeleń i radośnie odezwie się język niemych”* – Izaj. 35:5-6.

Mojżesz widział ziemię obiecaną, ale nie wszedł do niej. Kościół widzi przyszłe błogosławieństwa, ale nie skorzysta z nich, albowiem jego nadzieje są inne.

Grób Mojżesza pozostał ukryty, tak też Kościół nie zmartwychwstanie ze światem, ale otrzyma dział w pierwszym zmartwychwstaniu na podobieństwo Jezusa Chrystusa jako Jego Ciało – Jego Oblubienica.

Jest to chwalebny plan zbawienia. Wspaniałość dzieł Bożych niechaj nas pobudza do większej miłości ku Stwórcy i zupełniejszego poświęcenia. Zbliża się czas, że możemy być uczestnikami tego, co apostoł wcześniej widział w trzecim niebie. Nadchodzi czas, kiedy Pan Bóg będzie rozdawał nagrody. Obyśmy okazali się wiernymi Jego sługami! Oddajmy Bogu chwałę słowami Jana:

> *„I słyszałem, jak wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi i w morzu i wszystko co w nich jest, mówiło: Temu, który siedzi na tronie i Barankowi, błogosławieństwo, cześć i chwała, i moc na wieki wieków”* – Obj. 5:13.

Wójciak Tadeusz
R-
„Straż”